

Ա Ն Վ Ե Ր Ն Ա Գ Ի Ր

Աւանդութիւնն,
 Շրքներովն իր հրաւապասում,
 Կը յիւժէ դեռ մինչեւ այսօր,
 Երգն ասպետին այն հինաւուրց,
 Սարսուռն ինչպէս,
 Մեր լեռներէն արձագանգող:

Ասպետն այն հեղ, քաղցրաստիլ,
 Հոգին անմահ մեր աշխարհին,
 Մօտենալով երկաթագործ
 Մեծ վարպետին աստուածներու,
 Կը խնդրէ որ իրեն համար
 Դարբնէր սուր մը կայծակնային,
 Մխուած, կռուած,
 Հընցիկն մէջ երկինքներուն:

Շեղքն իր քլար կուռ եւ արու,
 Ջուրին վըրայ աղօս բացող
 Ամպրոպն ինչպէս,
 Սակայն երկար, իրիկնային
 Շուփի նման Արարտօն:

ձկուն օձի մարմնի նման,
 Նրբագայիկ զերթ սարդոսայն,
 Ռոուն վըրայ հանանչն անգամ
 Նոյնիսկ թառիլ չըկարենար,
 Բայց անողոք՝
 Ցաւը ինչպէս վիրաւորին:

Դասապանն իր փրդոսկրէ,
 Հեռուած քլար սուսակներով,
 Արցունքներու նըման պայծառ,
 Եւ ջրդեղուած՝
 Անմար լոյսովն արդարութեան:

Իսկ բռնիչին՝
 Քանդակուէր լին մը երազուն,
 Ռոն ափին՝
 Հօտն արածող ոչխարներու.
 Յետոյ պաշկերն կնոջ մ'աղուոր,
 Որ օրօրէր նորածինն իր,
 Քաղցըր երգովն օրերուն նոր:

ՀՈՒՐԾԱՄ